

(ע"ב) 'אם כן מצידה תברה, אלא טעמא דבת שלש שנים...' — פירוש, אם סובר התנא כרבי שמעון שגזירת שנתגירה פחות מבת שלש מותרת לכהונה, לא היה לו לתלות הדבר באיסור — 'כל האסורין לבוא בקהל [שלפי הנחת הגמרא עתה מדובר על האסורים לבוא בקהל כהונה, כדפירש"י] מותרין לבוא זב"ז' — שהרי גם זאת המותרת לכהונה מותרת בפסולים, כי לענין דיני גר בממזרת אין חילוק בין פחות מג' ליותר (פשוט, עפ"י רש"י).

'הכי קאמר, כל שכהן אסור לישא את בתו, ומאי ניהו...' — עתה נשאר הפירוש 'כל האסורין לבוא בקהל' — אפילו בקהל כהונה, אלא שאין מדובר על כל פסולי כהונה, זכרים ונקבות [כי אז יקשה מגרושה וחלה וכו'] אלא על זכרים בלבד; כל הפסול לבוא בקהל — קהל ישראל, או קהל הכהנים — שבתו אסורה לכהן [שהרי הוא לעולם אינו אסור בכהנת, שלא הוזהרו כשרות להנשא לפסולין] — מותרין לבוא זה בזה (כ"ג פשוט).

'גר עמוני ומואבי איכא בינייהו...' — והוא הדין למצרי ואדומי עד דור שלישי — מותרים בממזרת. אלא נקטו מלתא פסיקתא, מי שאין בהם חילוקי דורות. (רש"ש עפ"י משמעות התוס' ביבמות עה. וכן גרס להדיא בפסקי הרי"ד).
ונקטו 'עמוני ומואבי' — זכרים, אבל עמונית ומואבית — אסורות בממזר, שכיון שאינן בכלל איסור 'עמוני', הרי הן בכלל 'קהל'. (שם, עפ"י יבמות סז:).

דף עה

'כל שאתה נושא בתו אתה נושא אלמנתו...' אמר רבי יוחנן: מצרי שני איכא בינייהו... עמוני ומואבי איכא בינייהו... — יש מפרשים שרבי יוחנן כאן הולך לפי שיטתו (ביבמות עז) שבת מצרי שני וכן בת עמוני ומואבי — כשרות לכהונה. וזהו 'כל שאתה נושא בתו' — לכהן קאמר (כפרש"י). [וריש לקיש שאוסרין לכהן, יפרש שבזה נחלקו תנא קמא ור"י ורשב"ג; ת"ק אוסר ורבי יוסי ורשב"ג מתירים, והוא לא דיבר אלא לתנא קמא. כן פירש הרמב"ן. וכן החזיקו הריטב"א והרי"ד].
ויש מקיימים הדברים אפילו לריש לקיש שאמר בת מצרי-שני ועמוני פסולות לכהונה, אעפ"י כיון שזרעו [או כל זרעו — לרשב"ג] אינו כמוהו ממש, שכשר לבוא בקהל ישראל, נמצאת ביאתו מטהרת ולא פוגמת, הלכך אינו פוסל בביאתו את האשה (עפ"י הראב"ד).

'מה כהן גדול באלמנה שביאתו בעבירה ופוסל בה, אף כל שביאתו בעבירה פוסל' — וחלל, אף על פי שאין ביאתו בעבירה [גם בכהנת, שהרי לא הוזהרו כשרות להנשא לפסולין] ואינו דומה לכהן גדול באלמנה — אעפ"י פוסלה, שלמדו זאת מן הכתוב אצל כהן גדול באלמנה ולא יחלל זרעו — מקיש זרעו לו, מה הוא פוסלה בביאתו, אף זרעו (החלל) פוסל את האשה בביאתו (יבמות סט. ורש"י שם).

השער-המלך (איסור"ב יח, כד) רצה לפרש (לאור דברי המ"מ בדעת הראב"ד — שם ה"א) שבדבר זה עצמו נחלקו התנאים כאן; לפי תנא קמא שלמד 'מה כה"ג שביאתו בעבירה' אכן אין פוסל מכהונה אלא כשיש איסור בביאה, ולא חלל, [והקש 'הוא לזרעו' — לענין תרומה נאמר ולא לענין איסור כהונה]. אבל רבי יוסי ורשב"ג שלמדו את הדמיון לכהן גדול בצורות

אחרות — 'מה כה"ג באלמנה ש[כל] זרעו פסול', לשיטתם אף חלל פוסלה לכהונה. ובוה יישב כמה תמיהות. אכן, שיטה זו האומרת שאין חלל פוסל בביאתו — כתבה המ"מ בפירוש הראב"ד כ'הוה אמינא' ודחאה בשתי ידים, מפני כמה וכמה תמיהות. ויש להוסיף להקשות מהמשך סוגיתנו, שהרי אמרו על אלמנת עיסה שפסולה לכהונה לכל התנאים שבברייתא, ואף לדעת המכשירים — משום ס"ס הוא. ואם נפשך לומר בדוחק שהמדובר רק על תרומה, מ"מ קשה שאמרו 'הכל מודים... מאן מיקל בהני תנאי — רשב"ג, וקאמר כל שאתה...!', ואם נפרש כנ"ל בפירוש מחלוקת התנאים, נמצא שרשב"ג אינו מיקל יותר מת"ק, אלא כל אחד מחמיר בחדא ומיקל בחדא.

'הכל מודים באלמנת עיסה שפסולה לכהונה... וכל שאי אתה נושא בתו אי אתה נושא אלמנתו. למעוטי מאי? למעוטי אלמנת עיסה' — בת עיסה, מוסכם על כולם שאסורה, כי דוקא באלמנה התירו משום 'ספק ספקא', לפי שיש לה חזקת כשרות, אבל הבת הלא מלכתחילה נולדה בספק זה. וזהו מה שאמרו 'כל שאי אתה נושא בתו... למעוטי אלמנת עיסה' (עפ"י תוס' כתובות יד. ושאר ראשונים).

'הלל שונה עשרה יחסין עלו מבבל וכולם מותרים לבא זה בזה, ואת אמרת הלכה כרבי אליעזר?!' — לא הביא סתם משנתנו אלא אמר 'הלל שונה' — כי מסתם מתניתין היה אפשר לדחות שזו סתם ואחר כך מחלוקת ואין הלכה כסתם, לכך הביא מהלל שמשמע שכן הלכה. (תורא"ש. יש להעיר מדברי התוס' ביצה (ב,ב) שאם יש מחלוקת באותה משנה והדעה הראשונה סתמית, אין זה בכלל 'סתם ואח"כ מחלוקת').

והרי"ד כתב שבעצם 'הלל שונה' היינו סתם מתניתין שהיתה שנויה כך מימות הראשונים, ומשום שרבי בא מבית הלל. ולכך אמר בלשון זו — כדי לייקרה, כאומר שאין לחלוק עליה.

'איפוך, רב אמר הולד שתוקי ושמואל אמר הולד ממזר. תרתי למה ליי? צריכא...'. — לפי אותן סברות המחלוקת בין הנידונים, שוב אין הכרח לומר 'איפוך', אלא רב פוסק כאן כר"א משום שרוב כשרים אצלה, משא"כ בארוסה. מאידך מתיר שמואל שם לפי שיש לתלות בארוס, מה שאין לומר כן בנידוננו.

אלא שלא נראה לתלמוד לומר שנחלקו בסברות מהופכות, לכך עדיף לומר 'איפוך'. וכיוצא בזה מצינו בכמה מקומות. (מהרש"א. וע' בהגהות הרד"ל).

בענין מחלוקת מהופכות מקצה לקצה — ע"ע: תוס' יבמות צג: ד"ה לאחר; מהרש"א כתובות עה סע"ב. [וע"ע תוס' ביצה יג. בענין שתי לשונות מהופכות. וע' ב"ק ט.].

'גר — עד עשרה דורות מותר בממזרת, מכאן ואילך אסור בממזרת' — מכמה מקומות מבואר שעשרה דורות מהוים תקופה בפני עצמה. ולאחר עשרה דורות כבר בטל כוחו והשפעתו של הדור הקדום. (ע"ע גיטין פח. סנהדרין צד. בכורות יז).

[אפשר שזה ענין עשרה דורות מאדם עד נח ומנח עד אברהם — שצריך היה שיגיע דור חדש לגמרי שאין בו מעבירות הראשונים].

ואפשר שזוהי הטעם כתבה תורה לענין ממזר גם דור עשירי לא יבא — היינו אף לאחר שפסקה זוהמת הדור הראשון, אסור לבוא בקהל, וממילא שומע אני שאיסורן איסור עולם כמו שאמרו ביבמות עת. (עפ"י: גליוני הש"ס; עלה יונה — עמ' שי; הגהות הרד"ל להלן עז.).

‘אמר ליה אביי: מי דמי, התם גר ישן וממזרת חדשה, אמרי בר ישראל הוא דקא נסיב ממזרת, הכא אידי ואידי כי הדדי גינהו’ — ורב יוסף סבר, שמא אחד מהם מוחזק בישראל, ויאמרו ישראל נושא כותית (עפ”י רמב”ן).

(ע”ב) ‘מקצותם... מן הקוצים שבעם... מן הבחירים (ס”א: הקצינים) שבעם’ — מצינו מחלוקת דומה, בפסוק ותאכל בקצה המחנה (במדבר יא, א. וברש”י שם מהספרי) — מהמוקצין או מהקצינים. (רש”י).

ע”ע ירושלמי ריש ע”ו; בראשית מז, ב ‘מקצה אחיו’ — וברש”י: מן הפחותים שבהם. ע”ש. וכיוצא בזה פרשו המפרשים על ‘קצה העם’ דבלעם (במדבר כב, מא) הפחותים והערב-רב. ע”ש באוה”ח ועוד. וע’ רש”י משפטים — כד, ג; ברכה לג, יח. ונראה באור הדבר עפ”י פשוט, כי הן הגדולים הן הקטנים הינם בקצה, זה למעלה וזה למטה, וכלשון הרמב”ן (ראה טו, א): ‘כי הראש והסוף יקראו קצה’.

דף עו

‘הנושא אשה כהנת צריך לבדוק אחריה ארבע אמהות...’ — בירושלמי מובא שבדיקה זו משום קנס נתקנה, כדי שיהא אדם דבק בשבטו ובמשפחתו ולא ישא משבט אחר. ולשיטה זו (שכמה ראשונים נקטוה לעיקר — ע’ רמב”ן ר”ן ועוד) לויים וישראלים טעונים בדיקה יתרה של דור נוסף [וגרסו במשנה ‘לויים וישראלים’ ולא ‘לוייה וישראלית’ כגרסה שלפנינו] — לפי שקנסום יותר מכהנים, כי מקפידים הם פחות ביחוסם. ע”ש.

ושיטת התוס’ שאין צריך בדיקה אלא כהן. ומה ששינונו בסתם ‘הנושא אשה כהנת’ — כי סתמא דמילתא אין נושא כשרה לכהונה אלא כהן (ריטב”א).

בדעת רש”י נחלקו הדעות האם הרישא מדברת רק בכהן — ע’ מגיד משנה איסור”ב יט, יט; מהר”י בירב; תו”ט ופנ”י.

‘מאי שנא בנשי בדקינן ומאי שנא בגברי לא בדקין?’ — נשי דכי מינצו בהדי הדדי, בעריות הוא דמינצו... גברי דכי מינצו בהדי הדדי, ביוחסין הוא דמינצו, אם איתא דאיכא מילתא אית ליה קלא’ — ואף על פי שפסול הגברים מתודע, אעפ”כ הצריכו לבדוק אמותיהם — לפי שהעובדה שלא נתגלה פגם אינה מהווה ‘בדיקה’ כמזבח ודוכן, אלא שאם היה פסול ידוע באיש, אין רגיל להשתקע כאצל הנשים, ולכך אין צריך לבדוק האיש עצמו, שהרי לא יצא עליו ערעור במקומו, אבל את אמותיו לא נמנעו מלבדקן, שאין העדר הערעור נחשב כבדיקה ובירור, ועדיין חוששין לפסול הדורות הקודמים. (עפ”י חזו”א אה”ע א, כ).

ולא זו בלבד שהצריכו בדיקה לאמהות האבות, בדיקתן אף מגיעה דור אחד רחוק יותר מבדיקת צד האם, שהרי לא הצריכו לבדוק אם-אם-אמה, כמו שהצריכו את אם-אבי-אביה ואם-אבי-אמה — שחכמים השווו מידותיהם ואמרו בכל מקום שמתחיל לבדוק, בודק שתי אמהות.

(ע”ב) ‘משנתנו כשקורא עליו ערער... אם קורא עליו ערער צריך לבדוק אחריה’ — ודוקא כשהערעור סתמי ואינו מתייחס לזמן מסוים שבו נפסלה המשפחה, אבל אם הערעור מתייחס על הדור האחרון, אין צריך בדיקה אלא עד זמן הערעור. (חזו”א פד, כא. וכ”כ בספר אבני משפט — מובא באוצר הפוסקים אה”ע ב, ג).

אלמנת עיסה (רש"י כאן מפרש, אלמנה שנישאה לספק-חלל שנתערב במשפחה) — אמר רב חסדא: אפילו לרשב"ג פסולה מן הכהונה, שהרי בתו של ספק-חלל אסורה לכהן הלכך גם אלמנתו פסולה, שכל שזרעו פסול — פוסל. ודלא כעדות רבי יהושע ורבי יהודה בן בתירא שאלמנת עיסה כשרה לכהונה משום ספק ספקא.

יש מפרשים 'אלמנת עיסה' בספק ספקא ממש, כגון שנתערב ספק-חלל במשפחה, או ספק גרושה שנישאת לכהן, ונולד ספק בן ט' לראשון ספק בן ז' לאחרון (ע' בראשונים כאן וספ"ק דכתובות). ופסק הרמב"ם (איסור"ב יט, כג) שלכתחילה לא תינשא ואם נשאת לא תצא, מפני ספק ספקא. אבל אם נתערב חלל ודאי או ממזר ודאי — תצא.

ולפי פירושים אלו נראה שספק חלל פוסל את האשה בביאתו לדברי הכל.

דין מחזיר גרושתו משנישאת ופוצע דכה, לענין פסול האשה בביאתם — ע' ביבמות סה-סט.

דף עה

קנן. א. האם שתוקי ואסופי מותרים בממזרת, וכן ממזר בשתוקית ואסופית? והאם שתוקי ושתוקית או אסופי ואסופית מותרים זה בזה?

ב. האם כותי מותר לישא שתוקית ואסופית או כותית?

ג. האם צאצאי הגר מותרים בממזרת?

ד. ארוסה שעברה, ואין ידוע אם מהארוס או מאדם זר — מה דין הולד?

א. לתנא קמא דמתניתין, וכן סובר רבי יהודה, שתוקי ואסופי מותרים בממזרת. וכן הממזר בשתוקית ואסופית (לא יבא ממזר בקהל ה' — בקהל ודאי הוא דלא יבא, הא בקהל ספק יבא. עג.). ורבי אלעזר אומר. ואפילו ספיקן בספיקן אסר רבי אלעזר. אמר רב יהודה אמר רב: הלכה כרבי אלעזר. ושמואל חולק.

א. הלכה כרב באיסורין, הלכך ספיקן בודאן או ספיקן בספיקן אסור. (רי"ף, תוס' ועוד).

ב. הר"ן כתב שרבי אלעזר אסר משום מעלה ביוחסין, אבל מדין תורה מותר. ואין כן דעת הריטב"א.

ג. לדברי הרשב"א, אם רוב כשרים אצלה [והבועל הלך אצלה, או אף בספק מי הלך למי] — הרי הולד כשר מן הדין ואסור בממזרת מן התורה. ויש חולקים.

ובמקום שהרוב פסולים אצלה — יש לומר שלהרשב"א מותר הבן בממזרת אף מדרבנן. ואולם בישוב דברי רש"י ביבמות יש לומר שסובר שאסור מגזרה דרבנן, אעפ"י שמדאורייתא דינו כממזר ודאי (עפ"י חזון איש א, טז).

ב. רבי אלעזר אומר [דלא כחכמים]: כותי לא ישא כותית. (ואפילו הם באים עתה להתגייר ולקבל המצוות על פיננו. עפ"י תוס' ורמב"ן).

והסיקו (עו.) לפרש טעמו כי סובר כותים גרי אמת ואינם בקיאים בתורת גטין וקדושין, הלכך יש לחוש לממזרות [ויש בהם גם ישראלים שאינם ממזרים, כגון כהנים כשרים שנתערבו בהם, הלכך חוששים שמא אחד מהם כשר והאחר ממזר. ערמב"ן תורא"ש ומהרש"א]. והרי ספיקן בספיקן אסור לרבי אלעזר. רב נחמן אמר רבה בר אבוה: ממזר מאחוזתו וממזר מאשת אח נתערבו בהם. ורבא אמר: עבד ושפחה נתערבו בהם.

הוא הדין לנישואי כותי עם שתוקית ואסופית ישראל, הרי אלו 'ספיקן בספיקן'.

ג. גר, עד עשרה דורות — מותר בממזרת [כרבי יוסי שאמר קהל גרים לא איקרי קהל. וכן הלכה, ודלא כרבי יהודה. כדלעיל עב-עג]. מכאן ואילך אסור (מדרבנן, שהרואה אומר ישראל נושא ממזרת). ויש אומרים: עד שישתקע שם עבודת כוכבים ממנו.

א. יש פוסקים כתנא קמא. והרמב"ם (איס"ב טו, ח) פסק כ"ש אומרים' שמותר עד שישתקע שם גירותו ממנו. [ושיעור זה הוא יותר מעשרה דורות. תורא"ש]. אחד הגרים ואחד עבדים משוחררים דין אחד לכולם. (עפ"י אה"ע ד, כב).

ב. לדברי הרמב"ם (איסורי ביאה טו, ט) אין הדברים אמורים אלא בגר שנשא גיורת, אבל אם אחד מההורים ישראל — הרי הולד כישראל כשר ואסור בממזרת. וכמה ראשונים חולקים על כך. ובשלחן ערוך (אה"ע ד, כג) נקט כהרמב"ם. ובחזו"א (ד, ז) צדד שהדבר ספק להלכה, ויש מקום להתירו בממזרת משום 'ספק קהל' בספקא דדינא. (וע"ע שעה"מ איס"ב טו, ט; אבנ"מ ד סקט"ז).

ד. ארוסה שעיברה ואין ידוע ממי [ואין עליה ריגון שהיא מופקרת] — הולד שתוקי. ונחלקו רב ושמואל בדינו. ושלשה הסברים נאמרו במחלוקתם; —

לפי הסבר אחד נחלקו האם הוא מותר בממזרת (שמואל) או אסור בה (רב). והולכים הם לשיטתם האם הלכה כרבי אלעזר האוסר שתוקי בממזרת או הלכה כסתם משנת 'עשרה יוחסין'. לפי הסבר אחר, מדובר כשתפס הבן מנכסי הארוס משמת ואמר אבי היה (רש"י); והשמיענו שמואל שמוציאים הנכסים ממנו.

א. אפילו תפס שלא בעדים, אין תפיסתו מועילה לו מפני שהוא 'שמא' ואין מועיל שום מיגו ב'שמא' (ריטב"א). ובטעם הדבר שאין מועילה תפיסה, יש לומר משום שהיורשים האחרים ודאיים וזה ספק הלכך אין ספק זה מוציא מידי ודאי. ועוד יש לומר שאין כאן די דררא דממונא, הלכך אין מועילה תפיסה אף לדעת הסוברים בעלמא אם תפס אין מוציאים מידו. ע' חזו"א אה"ע לה, ח.

ב. לפי לשון זו אין כאן מחלוקת בין רב לשמואל, אלא כל אחד דיבר על דבר אחר (תורא"ש). הסבר נוסף (וכן קיימא לן. עפ"י רי"ף רשב"א ועוד): לדברי שמואל בודקים את אמו, ואם אומרת לארוס נבעלתי וממנו הוא — נאמנת, וכרבן גמליאל ורבי אליעזר, ואף על פי שהכל פסולים אצלה מלבד הארוס. (ולרב אינה נאמנת. [והעירו על לשון רש"י ביבמות שמשמע שלרב הוא ממזר ודאי]. והלכה כשמואל, כי כן פסק רבא לעיל, כאבא שאול).

[מבואר בסוגיא ביבמות (מט:): שאם בא עליה הארוס בבית חמיו — אנו מייחסים הולד אחריו. וכן אם הארוס מודה שהיא מעוברת ממנו (ע' כתובות יג:)].

אם הכחישה הארוס ואמר לא באתי עליה מעולם — הולד ממזר, שהרי האב נאמן על בנו לומר ממזר הוא. אבל האשה אינה בחזקת זונה אלא נאמנת לומר לארוס נבעלתי, ואם נישאת לכהן לא תצא. וולדה ממנו כשר (רמב"ם איס"ב טו, יז). ויש אומרים אפילו הארוס מכחישה — אין הולד ממזר (תורי"ד).

שיטות וחילוקים נוספים בדין ארוסה שעיברה — ע' ביבמות סט-ע ובכתובות יד.

דפים עה — עו

קנת. האם הכותים היו גרי אריות או גרי אמת? אלו כהנים נתערבו בהם? ומדוע נאסרו על ישראל לבוא בהם? האם יש לחוש להימצאות ממזרים בתוכם?

רבי ישמעאל סבר: כותים גרי אריות הן, וכהנים שנטמעו בהם — כהנים פסולים היו (ויעשו להם מקצותם כהני כמות — מן הקוצים שבעם), ומשום כך נאסרו לישראל.

רבי עקיבא סבר: כותים גרי אמת הם וכהנים שנטמעו בהם — כהנים כשרים היו (מקצותם — מהקצינים שבעם, הבחירים). ולכך אסרום, מפני שהיו מייבמים רק את הארוסות אבל הנשואות פטרום בלא חליצה. ורבי עקיבא לטעמו שאמר יש ממזר מחייבי לאוין, הלכך יש לחוש לממזרים שבאו מאיסור יבמה לשוק.

ויש אומרים [גרי אמת הן] לפי שאין בקיאים בדקדוקי מצוות, כלומר בתורת גטין וקדושין, הלכך יש לחוש לולד הבא מאשת איש — והיא שיטת רבי אלעזר.

רב נחמן אמר רבה בר אבוה: ממזר מאחותו וממזר מאשת אח נתערבו בהם, לכך אסרום. (כי יש ביניהם ישראלים שאינם גרים, כגון מאותם כהנים כשרים שנתערבו בהם. הלכך אסורים הם בממזרים. רמב"ן). רבא אמר: עבד ושפחה נתערבו בהם.

נמצא לדברי הכל יש חשש תערובת ממזרים בכותים, מלבד לרבי ישמעאל.

דף עו

קנט. א. הנושא אשה, האם וכיצד צריך לבדוק ביחוסה מקודם לכן?

ב. אלו תפקידים ודברים שהעושה אותם אין צריך לבדוק ביחוסו, מפני שמוחזק על ידם כבדוק ועומד? ג. האם ממנים גרים לתפקידי שררה?

א. לסתם משנתנו, הנושא אשה כהנת צריך לבדוק אחריה ארבע אמהות, שהן שמונה: אמה ואם אמה, אם אבי אמה ואמה, אם אביה ואמה, אם אבי אביה ואמה. [ולא הצריכו לבדוק האבות אלא האמהות, כי פסולי יוחסין שאצל האנשים בדרך כלל מתפרסמים על ידי מריבות וכו', משא"כ בנשים]. לזויה וישראלית — מוסיפים עליהן עוד אחת, כלומר דור אמהות נוסף למעלה, שהן בסך הכל שתיים עשרה (רב אדא בר אהבה). במתניתא תנא: מוסיפין עליהן שתי אמהות למעלה, שהן בסך הכל שש עשרה [ויש לפרש כן גם במשנה, ומהו 'עוד אחת' — זוג אחת].

א. התוס' מפרשים שעיקר הבדיקה נתקנה משום חללות, ואגב בדיקת חללות בודקים גם פסול ממזרות [ולכך צריך לבדוק בלזויה וישראלית אעפ"י שאין שייך שם חללות. מאידך אין האשה בודקת באיש כלל, כי לא הוזהרו כשרות לינשא לפסולים]. ומדובר בכהן הבא לינשא אשה, אבל ישראל הבא לינשא אשה אין צריך בדיקה, שהרי גם אם אשתו חללה, זרעו כשר לכהונה, שבני ישראל מקוה טהרה לחללות. ורבנו תם כתב שאין צריך בדיקה אלא לצורך עבודת המקדש, לו או לבניו, אבל להאכיל בתרומה לא.

ויש אומרים (וכן גורסים במשנה) שגם לזו וישראל צריכים בדיקה משום ספק ממזרות ושאר פסולי קהל. ואף האשה צריכה לבדוק בדיקה זו. ואולם בדיקת חללות אין צריך לבדוק אלא האיש הכהן הבא לינשא כהנת. וכן מבואר בירושלמי, שאף לזו וישראל צריכים בדיקה,